

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/149/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018201667
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:0018201667.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Moniky Géciovej, PhD., v spore žalobkyne: E. V., X.. XX.XX.XXXX, F. XX, J., zást. Mgr. Stanislava Tichá, advokát, so sídlom kancelárie Zakvášov 1519/55, Považská Bystrica proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava 26, IČO: 36 792 752, zast. JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., advokát so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 762,60 €, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Michalovce, č. k. 24Csp/45/2018-81 z 13. novembra 2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 762,60 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 762,60 € od 10.5.2018 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalobca ako dlžník - spotrebiteľ požiadal žalovaného ako veriteľa a dodávateľa o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný mu predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300059044, ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a žalobca ho dňa 16.5.2013 podpísal s nasledovnými podmienkami úveru, teda poskytnutá čiastka 960,- € pri splatnosti 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 51,44 € , celková čiastka, ktorú musel dlžník zaplatiť bola 2.160,48 €, predpokladaná RPMN za úver 70,02%, ročná úroková sadzba úveru 70,02%, priemerná RPMN za úver vo výške 48,52% a poskytnutá čiastka revolvingu 506,17 €. Žalovaný následne schválil žalobcovi revolvingový úver) a podpísal žiadosť/zmluvu s niektorými nasledovnými podmienkami úveru, kde poskytnutá čiastka (úverový limit) predstavovala s sumu 960,00 €, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 51,44 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2 160,48 €, RPMN za úver 69,08 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver vo výške 48,52 %, poskytnutá čiastka revolvingu 506,17 €, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,5 %. Súčasťou žiadosti/zmluvy bol aj bod 8., ktorý obsahuje Dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok "službu" spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, pričom dlžník sa zaviazal zaplatiť za túto "službu" veriteľovi odplatu vo výške 138,14 € splatnú v deň uzavretia tejto dohody, pričom zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa - pohľadávky na poskytnutie úveru a pohľadávky na zaplatenie poplatku za "službu". Zo strany žalobcu však nebol urobený žiadny ďalší písomný úkon, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že RPMN akceptoval. Z uvedeného vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu ako je v akceptácii. 5.

Nesprávny výpočet výšky RPMN a to ako v bode 5 pri sume 70,02%, ako aj v bode 6 pri sume 69,08 % zmluvy, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože len takúto sumu možno považovať za úver, pričom táto by výrazne prevyšovala RPMN uvedenú v bode 5 a v bode 6 a predstavuje v skutočnosti 93,00 %. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby úveru je vyššia, ako výška RPMN, pričom ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov. Z toho je teda zrejmé, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby, v ideálnom prípade by sa hodnota RPMN mohla rovnať hodnote úrokovej miery, ale tento údaj o RPMN obsahuje aj možné iné poplatky okrem úrokov a preto je spravidla vyššia ako je len úroková miera v danej zmluve. 6. Neprimeraná výška odplaty za poskytnutie úveru, ktorá je 70,02 % %, podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, vychádzajúc zo skutočnosti, že vo všeobecnosti súdy za podstatné prevýšenie odplaty v zmysle uvedeného, považujú jej prevýšenie o viac ako 20 %. Podľa priemernej úrokovej štatistiky zverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska predstavovali úroky slovenských bánk z nových obchodov v roku 2013 pre spotrebiteľské úvery s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov 11,16 % p.a. Teda podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, tiež ak, podľa písm. b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia, g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov. Žalobca taktiež uviedol, že z vyplateného úveru vo výške 821,86 €, poskytnutého mu na základe Zmluvy o revolvingovom úvere Č. 8300059044 zaplatil za obdobie do 28.9.2016 sumu vo výške 1 584,46 €. Rozdiel teda predstavuje sumu 762,60 €. Súd vo veci vydal Platobný rozkaz č.k. 24Csp/45/2018-17 zo dňa 03.05.2018 voči ktorému žalovaná účinne podala odpor, z ktorého dôvodu súd následne Uznesením č.k. 24Csp/45/2018-51 zo dňa 26.06.2018 zrušil predmetný platobný rozkaz vo v celom rozsahu v zmysle ust. § 267 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

3. K replike sa následne vyjadřila žalovaná duplikou a to písomným Vyjadrením zo dňa 24.10.2018 v ktorom uviedla nasledovné: čo sa týka rozdielného RPMN z návrhu na zmluvu a samotnej akceptácie zmluvy žalovaný sa pridŕžiava svojej doterajšej argumentácie a poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne 5Co/839/2015. Čo sa týka odlišného spôsobu určovania RPMN po r. 2016 tu žalovaný poukázal na svoje nedostatočné personálne a technické vybavenie v r. 2013, ktoré mu neumožňovalo v priebehu jedného dňa vypočítať presnú výslednú hodnotu RPMN a získať všetky potrebné informácie z hľadiska celkového vyhodnotenia analýzy bonity žiadateľa o úver. Oznámenie veriteľa o schválení úveru predstavuje dokument, ktorý má informatívnu povahu a ktorý je iba potvrdením už dojednaných náležitostí medzi zmluvnými stranami, ktoré sú obsahom samotnej zmluvy. Cieľom predmetnej listiny bolo predovšetkým informovať spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov, teda aj termínom konečnej splatnosti, ktorý bol v zmluve vymedzený dostatočným a pre spotrebiteľa zrozumiteľným spôsobom. Žalovaný zároveň poprel tvrdenie žalobcu, že nemohol odmietnuť podpísanie zmluvy o poskytnutie služby. Individuálnosť tohto dokumentu preukazuje jeho osobitná asignácia popri zmluve o úvere. Podľa názoru žalovaného odplata na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy pripúšťala výšku úrokovej sadzby ako bola dojednaná v zmluve o revolvingovom úvere. Tak ako to vyplýva z dôvodovej správy k novelizácii vyhlášky č. 87/1995 Z.z. účinnéj od 15.8.2014 bolo možné za podstatné prevýšenie odplaty považovať odklon od priemernej sadzby o 25 až 27%. Odplata v prejednávanej veci vyjadřená v bode 6 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, teda zmluvy o revolvingovom úvere v nadväznosti na oznámenie žalovaného o schválení revolvingového úveru vo výške 70,01% nie je oproti priemernej hodnote RPMN platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere v rozsahu 47,29% sadzbou, ktorá by podstatným spôsobom túto sadzbu prevyšovala. Priemernú hodnotu RPMN určuje Ministerstvo financií SR na základe úverov získaných za celý finančný trh a nie na základe údajov z konkrétnej zmluvy o revolvingovom úvere a od tejto nie je možné sa odchýliť.

4. Po preskúmaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8300059044 súd zistil, že v zmluve absentujú tieto podstatné náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch: -výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia; (§ 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z.) V zmluve

sa uvádza len výška splátky. V bližšej špecifikácii teda nie je uvedená výška splátky istiny, úroku a poplatkov. Zákon stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky na ktoré nemá právo. Tento údaj sa nachádza iba na dokumente Oznamenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 21.05.2013, ktorý však nemožno považovať za zmluvu samotnú z dôvodu, že toto oznámenie je z iného dátumu ako podpísaná zmluva samotná žalobcom ku dňu 16.05.2013, teda netvorí a ani tvorí nemohla neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere a zároveň nemá ani údaj ktorý by dodatočne spotrebiteľ po jeho oznámení kontrahoval a teda s ním prejavil súhlas a to z dôvodu, že tento dokument nebol spotrebiteľom podpísaný.

-priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnená podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok, a to z dôvodu uvedenia jej nesprávnej výšky žalovaným, pričom uvedenie nesprávneho údaju má rovnaký následok ako neuvedenie údaju žiadneho. Pričom možno konštatovať, že v zmluve je uvedená priemerná hodnota RPMN vo výške 48,52 %, pričom MFSR pre spotrebiteľské úvery od 1 do 5 rokov vo výške do 1.500,- € na 2. štvrtrok kalendárneho roku 2013 stanovil priemernú hodnotu RPMN vo výške 46,06 %. (§ 9 ods. 2 písm. z) zák. č. 129/2010 Z. z.). Zmluva predsa bola uzatvorená v druhom a nie v prvom štvrtroku kalendárneho roku 2013 ako uvádza žalovaná a k čomu predložili aj predložil listinný dôkaz v podobe Súhrnných informácií o údajoch spotrebiteľských úverov za 1. štvrtrok 2013. Už samotná táto skutočnosť postačuje pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Ak absentuje aj údaj o presnej výške úveru a to z dôvodu, že zmluva uvádza sumu vo výške 960,- €, avšak reálne poskytnutých bolo žalovanou 821,86 €. Túto skutočnosť potvrdzuje stav, že žalovaná si pri poskytnutí úveru započítala fiktívnu a neexistujúcu pohľadávku vo výške 138,14 € za službu poskytnutia možnosti odkladu maximálne troch splátok na základe potencionálnej žiadosti žalobcu. Jedná sa jednoznačne nekalú obchodnú prax a zároveň tým je uvedená v zmluve aj neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ak medzi zmluvou a žiadosťou je nesúlad v tam určenej výške RPMN, podstatnou náležitosťou je zmluvná dohoda o výške RPMN, nie však v zmysle vyjednávania o výške RPMN, ale v zmysle akceptácie RPMN ako takej, ktorá bola určená v zmysle zákonných pravidiel jej určenia, ktoré vychádzajú z iných, konsenzuálne dohodnutých parametrov úveru. Z dôvodu nesúladu o určenej výške RPMN medzi zmluvou a žiadosťou dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu, z dôvodu že súdu nebolo preukázané v rámci procesnej obrany žalobcu, že k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami došlo. Ak v zmluve došlo k nesprávnemu výpočtu RPMN v zmluve o úvere, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože len takúto sumu možno považovať za úver, pričom táto by výrazne prevyšovala RPMN uvedenú v bode 5 a v bode 6 a predstavuje v skutočnosti podľa výpočtu v danom prípade prestavuje viac ako 90 %. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby úveru je vyššia, ako výška RPMN, pritom ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov. Z toho je teda zrejmé, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby.

5. Vzhľadom na uvedené s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli priamo v zmluve úverovej aj Dohodu o poskytnutí služieb. Súdom má za to, že inštitút zmluvy o poskytnutí služby, nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstve. Výška pohľadávky síce môže mať oporu v zmluve, avšak pri zmluve so zmluvnými podmienkami, ktoré neboli predmetom posúdenia súdu, je relevantné ex offio súdne preskúmanie práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. Zmluva o poskytnutí služby, ktorá spočíva v starostlivosti o klienta je zmluva, ktorá nie individuálne dojednaná v súlade s ustanovením § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zmluva o poskytnutí služby sa uzatvára vo viacerých prípadoch v rovnakej podobe medzi podnikateľom vykonávajúcim svoju podnikateľskú činnosť a spotrebiteľom, ktorý nemá možnosť reálnym spôsobom zmeniť obsah pripraveného návrhu zmluvy, nemôže vyjednávať o zmene návrhu, s možnosťou dosiahnutia úspechu. Spotrebiteľ má možnosť prijať alebo neprijať návrh zmluvy, pretože podľa názoru súdu by totiž poskytovateľ úveru určite neupravil vopred naformulované úverové podmienky určené širokému spektru spotrebiteľov, ktoré sú koncipované tak, aby bol dosiahnutý finančný efekt pre žalobcu. Vzhľadom k tomu, že v priebehu konania bolo zistené, že v danom prípade medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatváraná aj Zmluva o poskytnutí služby (ďalej len zmluva č. 2“), súd preskúmaval podmienky uvedenej zmluvy. Z obsahu uvedenej zmluvy nijakým spôsobom nevyplýva, že odmena za poskytnutie služby je prednostná vo vzťahu k splátke úveru, pričom obe

zmluvy, zmluva o úvere aj Zmluva o poskytnutí služby, boli uzatvárané v jeden deň súčasne. Jedná sa o neprimerané navyšovanie odplaty, respektíve odmeny započítaním odmeny za poskytnutú službu. Súd mal za to, že zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru žalovaný vopred vnútil pripraveným predtlačným tlačivom žalobcovi aj iný úkon než len ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jej záujmu. Súd má za to, že žalobca ako osoba neznalá zákona bez podrobnejšieho pre neho zrozumiteľnejšieho výkladu obsahu dohody o poskytnutí služby, nebola schopná posúdiť následky tejto nedostatočnej vedomosti a informovanosti. Takto sa dá usudzovať nedostatok žalobcovej vôle ako spotrebiteľa vstúpiť do dohody o poskytnutí služby so žalovaným.

6. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, splatnosť bezdôvodného obohatenia zákonom daná nie je. Postupovať treba podľa § 563 OZ - Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Podľa § 517 ods.1 Občianskeho zákonníka - Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka - Ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Podľa § 3 NV SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 01.02.2013 - Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Vzhľadom na to, že žalobkyňa v petite žaloby úroky z omeškania žiadala súd ich tejto sporovej strane priznal v zákonnej výške 5 % ročne. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona účinného v čase uzatvárania Zmlúv už bol predmetom výkladu v stovkách prípadoch a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov. Z vyššie uvedeného vyplýva, že predmetným ustanovenia zákona, napriek Rozsudku C-42/15, nie je možné priznať nepriamy účinok. Tým nie je dotknuté právo veriteľov, aby sa domáhali náhrady škody, v prípade, že im vznikne, priamo voči Slovenskej republike, a to vzhľadom na chybnú implementáciu Smernice. Na to, aby bolo možné vykladať Zákon v súlade so Smernicou by bolo potrebné Zákon novelizovať a zosúladiť s textom Smernice, inak by sa jednalo o výklad Zákona contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty. S poukazom na vyššie uvedené, súd vyhovel žalobe žalobcu a rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Za tejto situácie súd zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 762,60 € predstavujúcej jej bezdôvodné obohatenie v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva, preto ich priznal.

7. V podanom odvolaní žalovaný uviedol: Súd prvej inštancie v napádanom rozsudku vychádzal zo záveru, že medzi sporovými stranami nebola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. 8300059044, pretože sa jej účastníci nedohodli na RPMN, nakoľko návrh na uzavretie zmluvy a jeho prijatie obsahujú odlišné hodnoty tohto údaju. Po právnej stránke potom konajúci súd odkázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že nedošlo k dohode o RPMN. Závery súdu a rozhodnutie nadväzujúce na tieto závery žalovaný napáda preto, že súd prvom rade nezdôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť. Súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet tvrdíme, že takýto formalistický prístup súdu je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejme pri údajoch ako adresa a označenie kontrolného orgánu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií SR). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Žalovaný poukazuje na to, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávajú a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a pod.) vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju. Aj súdna prax dospela k obdobnému záveru. Podľa § 2 písmeno i) zákona č. 129/2010 Z.z. Na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky

spotrebiteľského úveru podľa § 19. Podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z.z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že otázka „dohody“ o RPMN nebola zo strany súdu ani len posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Zákon č. 129/2010 Z.z. vôbec nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť, vyžaduje aby boli v zmluve uvedené. Ako príklad možno poukázať na to, že logicky sa strany nemôžu dohodnúť na tom, kto bude kontrolným orgánom pre zmluvný vzťah, pretože je to otázka daná právnymi predpismi.

Na základe uvedených skutočností tvrdíme, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Krajský súd v Trenčíne v uznesení č. k. 5Co/839/2016 zo dňa 29.06.2016 uviedol: „Za právne irelevantnú pre otázku riadneho uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi účastníkmi konania považuje odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, skutočnosť, že navrhovateľ pri prijatí návrhu odporcu na uzatvorenie zmluvy napísal do údajov o schválenom úvere / bod 6. Žiadosti/zmluvy/ údaje o RPMN úveru a predpokladanej RPMN revolvingového úveru líšiace sa od týchto údajov, ktoré uviedol odporca vo svojom návrhu na uzatvorenie zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť neznamená, že navrhovateľ prijal návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy so zmenami, čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že navrhovateľ odmietol návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy, adresoval mu nový návrh, ktorý však potom nebol odporcom prijatý a preto medzi účastníkmi nedošlo k uzatvoreniu zmluvy. Hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.“ RPMN nepredstavuje predmet záväzku; je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súd prvej inštancie poukazuje ako dôvod bezúročnosti nesprávnosť údajov o výške úveru. Odôvodňuje to tým, že z úveru bola odpočítaná odplata podľa dohody o poskytnutí služby, a teda že došlo k vyplateniu nižšej sumy. Nesprávnosť rozhodnutia v tomto ohľade je daná predovšetkým z nesprávneho právneho posúdenia. Tak Obchodný zákonník, ako aj zákon č. 129/2010 Z.z. v súvislosti s úverom hovoria o poskytnutí úveru. Vyplýva to z § 497 Obchodného zákonníka („poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy“), z § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. („dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe ...“), §2 písm. l („celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere“) atď. Ani z jedného ustanovenia nevyplýva, že poskytnutie úveru je rovné s pojmom vyplatenie úveru. Vyplatiť totiž znamená aj spôsob plnenia - teda danie (dare). Poskytnutie úveru je však širší pojem, pretože neznamená len vyplatenie (čo je z právneho hľadiska nič iné, ako len danie niečoho), ale aj iné spôsoby splnenia záväzku. To je napokon zreteľné z úpravy uvedenej v zákone č. 129/2010 Z.z. platnej dnes, kde z § 1 ods. 2 vyplýva,

že Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; 1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Ak teda úver možno poskytnúť aj iným spôsobom ako vyplatením potom pojem poskytnutý úver nemôže byť zhodný len s vyplatenou sumou. Ak by tomu tak nebolo, tak napríklad pri refinancovaní úveru dlžník častokrát neobdrží žiadnu čiastku (nie je mu nič vyplatené), čo však prirodzene neznamená, že mu úver nebol poskytnutý. Posúdenie toho, čo sa rozumie pod poskytnutím úveru bolo prvou podstatnou otázkou pre skúmanie náležitosti o výške úveru. Súd prvej inštancie to posúdil nesprávne. Druhou podstatnou otázkou bolo, či došlo k poskytnutiu úveru v sume 960,- Eur alebo 821,6 Eur, teda aké spôsoby plnenia záväzku poskytnúť úver boli realizované a či vôbec boli. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že časť z úveru bola poskytnutá v rámci započítania (suma 138,14 Eur). Ak by nedošlo k započítaniu, žalobca by tento poplatok musel uhradiť alebo splniť iným spôsobom (iným sa rozumie spôsob, ktorý právny poriadok uznáva za splnenie záväzku). Zvyšná časť úveru 821,60 Eur bola poskytnutá prevodom na účet (teda vyplatením). Tvrdíme preto, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku, čo je poskytnutým úverom. Posudzoval ju nesprávne jednak z pohľadu výkladu pojmu „poskytnutie úveru“ a jednak z hľadiska skutočností vyplývajúcich zo súdneho spisu. Dospel k nesprávnym záverom a k nesprávne konštatovaniu o nesprávnom uvedení uvedenej náležitosti. Samotný poplatok za poskytnutie úveru objektívne ani nemohol byť zaradený do sumy úveru, ako to tvrdí súd; v konaní bol predložený dôkaz o výpočte RPMN, kde je zrejme, že predstavuje nákladovú položku. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmluve je stanovená neprimeraná výška odplaty. Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8300047841 je úverovou zmluvou, ktorá sa riadi (ako zmluvný typ) ustanoveniami Obchodného zákonníka. Vzhľadom na to, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, vzťahujú sa na ňu aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Otázka výšky úrokov, súladu úrokov so zákonom a právnych dôsledkov dohodnutia úrokov odporujúcich zákonu sa preto musí posudzovať tiež v intenciách vyššie uvedených právnych predpisov. Základná regulácia úrokov vyplýva z ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý obsahuje reguláciu záväzku platiť úroky, úpravu situácie ak si strany výslovne nedohodli výšku úrokov v zmluve a úpravu situáciu, ak si strany dohodli v zmluve úroky vyššie, než je prípustné na základe alebo podľa zákona. Podľa normatívneho znenia uvedeného ustanovenia Od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Uvedená právna úprava vyplývajúca z poslednej vety citovaného zákonného ustanovenia má prednosť pred Občianskym zákonníkom, nakoľko

- ide o osobitný druh regulácie záväzku platiť úroky v prípade, ak sú úroky dohodnuté vo výške vyššej než je prípustné na základe alebo podľa zákona,

- ide o špeciálnu právnu úpravu (lex specialis) pred všeobecnou úpravou občianskeho práva.

Uvedený právny názor potvrdila aj Národná banka Slovenska prostredníctvom stanoviska útvaru dohľadu nad finančným trhom, vo svojom oznámení číslo č. 1/2015 k použitiu Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských obchodných vzťahoch platí, že : „Tak napríklad zmluva o úvere podľa § 497 ObZ je typovou zmluvou, ktorá nemá obdobu v Občianskom zákonníku. Zmluva o pôžičke, ktorá sa jej javí ako typovo najbližšia, má totiž odlišný predmet plnenia aj spôsob vzniku zmluvy. Preto sa na vzťahy, ktorých obsahom je záväzok veriteľa, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a záväzok dlžníka, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti a zaplatí úroky, použije osobitná úprava Obchodného zákonníka obsiahnutá v § 497 - 507 Obchodného zákonníka. Súčasne sa uplatní aj úprava Občianskeho zákonníka pre všeobecnú úpravu záväzkov (pozri ďalej bod 10).“ Súd prvej inštancie postupoval nesprávne a dospel k nesprávne právnemu záveru o neplatnosti uzavretej úverovej zmluvy. V zmysle hore citovaného zákonného ustanovenia nie je možné dospieť k záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy, ale len k záveru, že by dlžník z úverovej zmluvy bol povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej podľa alebo na základe zákona. Vyslovenie neplatnosti celej úverovej zmluvy odporuje zákonu aj preto, že v prípade, ak si strany výšku úroku nedohodnú, podľa zákona nejde o neplatnú zmluvu, pretože v takom prípade by dlžník mal platiť len úroky požadované bankami. Súd prvej inštancie neposúdil prejednávajúcu vec podľa príslušných zákonných ustanovení a dospel k nesprávne právnemu záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy. Posúdenie úverovej zmluvy ako neplatnej neobstojí ani

podľa predpisov občianskeho práva. Všeobecným a ustáleným pravidlom výkladu právnych predpisov a ich aplikácie pri posudzovaní platnosti právneho úkonu je zásada, že má prednosť taký prístup, ktorý ponecháva právny platný aspoň v časti než ako by mal byť právny úkon posúdený za neplatný.

Normatívne tento postup vyjadruje ustanovenie § 41 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: Ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Ak súd prvej inštancie bol schopný určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi (čo bolo dôvodom posúdenia úverovej zmluvy ako neplatnej v tomto prípade), potom logicky je a musí byť spôsobilý určiť, kde (od akej hodnoty) dochádza k rozporu s dobrými mravmi. Inak povedané, na to, aby súd mohol dospieť k záveru o neplatnosti zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi v časti úrokov, musí vedieť určiť hranicu, kde tento rozpor už je a kde ešte nie je. Takéto určenie pritom logicky bude spĺňať aj podmienku oddeliteľnosti od ostatného obsahu, pretože ak sa na jednej strane dá určiť hranica, kde rozpor nastal a kde nie, potom súd tým vyjadruje svoj právne posúdenie aj o tom, kde sa dohoda o úroku považuje ešte za platnú (t.j. tam, kde rozpor s dobrými mravmi nie je) a kde už platnou nie je. Súd prvej inštancie neposúdil prejednávajúcu vec správne ani podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti úverovej zmluvy a o vzniku bezdôvodného obohatenia. Vyššie uvedené odvolacie tvrdenia podporuje žalobca aj odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 32ICdo 45/2013 zo dňa 26.10. 2015, v ktorom sa (ohľadne rovnakej hmotnoprávnej úpravy, na akú poukazujeme vyššie) uvádza : Pritom již v rozsudku ze dne 10. prosince 2008, sp. zn. 29 Cdo 4498/2007, Nejvyšší soud uzavrel, že případná neplatnost ujednání o úrocích ve smlouve o úveru nezpůsobuje sama o sobě neplatnost smlouvy o úvěru jako celku. Úprava obsažená v ustanovení § 502 odst. 1 obč. zák. posiluje princip obsahové oddeliteľnosti té části právního úkonu (smlouvy o úvěru), která se týká úroku, od dalších částí takové smlouvy a uvedené ustanovení priznává veriteli právo požadovat úroky z poskytnutých peněžních prostředků i tehdy, není-li jejich výše ve smlouvě o úvěru sjednána. Je-li ujednání o úrocích ve smlouvě neplatné, věřitelka má právo na obvyklé úroky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. května 2011, sp. zn. 32 Cdo 3516/2009). Vytýkame rozsudku tiež to, že súd neposudzoval výšku úrokov podľa príslušného zákonného ustanovenia, ale namiesto toho odkazuje na priemerné úrokové sadzby bánk. K takémuto postupu zákon súd neopravňuje. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy s poradovými číslami bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Finančným trhom sa rozumie „sústava subjektov finančného trhu, jeho nástrojov a transakcií (finančných investícií) s týmito nástrojmi a medzi týmito subjektmi. Pri tom ide o nepriame sprostredkované financovanie, ktorého rizikom je návratnosť finančných prostriedkov." resp. „je hmotne motivované, inštitucionálne organizované nakupovanie a predávanie peňazí."(Sidak, M., Ďuračinská, M. a kol. Finančné právo. 1 vydanie. Bratislava. C. H. Beck. 2012) Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Zákonodarca preto výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobca toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk" účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako o 25 - 27 %.

Podľa uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016 : „Administratívny strop odplaty pri spotrebiteľských úveroch bol zrušený spolu so zrušením zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý bol nahradený Zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zo dňa

09.03.2010, ktorý nadobudol účinnosť od 11.07.2010 a v časti novelizácie Občianskeho zákonníka účinnosť od 01.07.2010. Súčasťou navrhovanej právnej úpravy bola aj novelizácia Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Navrhované znenie § 53 ods. 6 sledovalo štandardizovanie a zjednotenie režimu posudzovania odplaty pri všetkých druhoch a formách požíčavania peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Zákon č. 129/2010 Z. z. upustil režim administratívneho stropu odplaty. Dôvodom pre nové znenie ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného od 01.07.2010 bolo to, že má ísť o spresnenie ukazovateľa, z ktorého sa vychádza pri posudzovaní primeranosti odplaty za spotrebiteľský úver. Údajovú bázu, pokiaľ ide o výšku odplaty, lehoty splatnosti, spôsoby zabezpečenia a objemy poskytnutých úverov na finančnom trhu, poskytujú hlásenia uverejňované štvrťročne ministerstvom financií na základe hlásení subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Z novelizovaného ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vyplýva, že referenčné kritérium, podľa ktorého sa má posudzovať primeranosť, sa preniesla zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký, a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom..." Dôkaz: Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrťrok 2012 Tvrdíme, že závery súdu o ročnej úrokovej sadzbe sú nezákonné a vecne neobhájiteľné.

Súd prvej inštancie ďalej uvádza, že v zmluve je nesprávne uvedená hodnota RPMN. Okrem faktu, že najskôr súd uviedol, že uvedený údaj nebol dohodnutý (a teda zmluva nevznikla), aj v tejto otázke nepostupoval podľa zákona. Ročná percentuálna miera nákladov je percentuálnym vyjadrením celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Počíta sa ďalej oproti sume úveru, ktorý je poskytnutý na základe zmluvy. Keďže súd prvej inštancie nesprávne vyložil ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. definujúce, čo sa pod poskytnutím úveru rozumie a teda čo je výškou úveru, tak je zrejmé, že nemohol správne dospieť ani k výške RPMN. Súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie ďalej tým, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti. Žalovaný napáda záver súdu o tom, že jednotlivé zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti a tiež to, že v dôsledku tejto skutočnosti by úvery mali byť bezúročné a bez poplatkov. Zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti" nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum" (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia", alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania", ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume" či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok"). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín" a pojem „dátum" nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín.

Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok 2. rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti" je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti" viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti.

Na základe uvedených dôvodov preto žalovaný napáda rozsudok, nakoľko predmetné rozhodnutie je založené na nesprávnych skutkových zisteniach. Nesprávne právne posúdenie žalovaný vidí v tom, že s uvádzaním alebo neuvádzaním termínu konečnej splatnosti nie je možné v zmysle záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 dovodzovať záver o bezúročnosti úveru. Podstatné v tejto otázke je totiž nielen znenie vnútroštátneho práva (v tomto prípade zákona č. 129/2010 Z.z.), ale aj znenie úniijného práva a povinnosť zabezpečiť prostredníctvom konformného výkladu plnú účinnosť úniijného práva. Najvyšší súd SR v uznesení, č. k. 3Cdo 146/2017 vyslovil: „To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k

riešení, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110)." Uvedené žalovaný uvádza z dôvodu, že ide o princíp/spôsob, ktorý je potrebné rešpektovať pri výklade vnútroštátneho zákona. Ohľadne dôsledku v podobe bezúročnosti úveru Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 vo výroku 4 vyslovil podstatnú vec: „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ide o pravidlo výkladu, ktoré treba rešpektovať a skúmať, či tá ktorá náležitosť (aj keby v zmluve nebola uvedená, čo pre prípad zmluvného vzťahu sporových strán popierame nižšie) ešte neznamená, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Na základe toho tvrdíme, že záver súdu vyvodzujúci bezúročnosť úveru je nesprávny aj po právnej stránke.

Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaný neuviedol v zmluve rozdelenie splátky na časť istina, úrok a iné poplatky. Tvrdíme, že aj v tomto prípade ide o nesprávne závery konajúceho súdu Požiadavka na rozčlenenie splátok aj v období pred 01.05. 2018 (kedy vstúpila do účinnosti novela zákona) bola neopodstatnená, čo jednoznačne vo svojej rozhodovacej praxi potvrdil aj Najvyšší súd SR. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 : Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška", alebo „počet" či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 341/07 uviedol : „Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu." Z rozsudku nie je zrejмый jediný dôvod, pre ktorý sa konajúci súd nazdáva, že splátka by v zmluve mala byť rozčlenená. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom aký logický a opodstatnený by bol zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarca je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odstavec 2 písmeno i) smernice. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobou splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192 číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhrádza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Takýto úver predpokladá výslovne

§ 9 ods. 2 písm. n) zákona č. 129/2010 Z.z. Je pomerne obtiažne zistiť, aký význam by malo uvádzanie rozpisu splátky pri takomto type úveru, ak je zo zmluvy jasné, že splátkou sa spláca len úrok (istina sa neamortizuje) a aká je výška splátky. Napriek tomu by pri jazykovom výklade právnej normy muselo byť uvádzané, že istina v splátke je 0,- Eur. Poukazujeme týmto na zjavnú nesprávnosť a v určitých situáciách až absurdnosť jazykového výkladu, ktorý však v napádanom rozsudku je uvádzaný ako jediný, a správny. Ak by rozpisovanie splátky malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom by zmena zákonného textu mala vlastne znamenať zmenu proti spotrebiteľovi. Takýto záver, s poukazom na závery Súdneho dvora EÚ, Najvyššieho súdu SR a tiež systematický a logický výklad zákona, by bol nedôvodný. Aj to ale potvrdzuje, že požiadavka na rozpisovanie splátky je postupom, ktorá nikdy nemala a ani nemá oporu v právnom poriadku. Z toho dôvodu nikdy nešlo a ani nejde o porušenie zákona č. 129/2010 Z.z. a ani o neprijateľnú podmienku.

Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmluve sa uvádza nesprávna priemerná RPMN a má byť správna 46,06 %. Aj tento záver súdu je nesprávnym a odporuje právnym predpisom. Podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok. Podľa § 21 ods. 2 uvedeného zákona Ministerstvo alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 1. Národná banka Slovenska na svojom webovom sídle zabezpečí komunikačné prepojenie umožňujúce sprístupnenie informácií zverejnených podľa predchádzajúcej vety. Podľa vyhlášky §2 MF SR č. 289/2010 Z.z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery V posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrťroka, ak v § 3b nie je ustanovené inak, sa na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky zverejnia informácie o a) údajoch v hlásení v rozsahu časti B hlásenia, a to 1. objemy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet kumulatívne za všetkých veriteľov, 2. priemerné hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet, b) údajoch podľa vzoru ustanoveného v prílohe č. 2, a to 1. objemy kreditných kariet a ostatných novoposkytnutých spotrebiteľských úverov za banky a pobočky zahraničných bánk, 2. priemerné hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov kreditných kariet a ostatných novoposkytnutých spotrebiteľských úverov za banky a pobočky zahraničných bánk. Podľa bodu 7 prílohy k uvedenej vyhláške Zabezpečením sa rozumie dohoda, na ktorej základe je veriteľ oprávnený uspokojiť svoju pohľadávku, ak dlžník nedodrží svoj záväzok alebo príde k splneniu vopred určenej podmienky, výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práva. To, že zmluva bola uzavretá v 2. štvrťroku 2013 neznamena, že sa v nej má uvádzať priemerná RPMN za 2. štvrťrok. Z citovaných ustanovení vyplýva, kedy sa údaj o priemernej hodnote stáva platným a tiež to, že údaje za úvery poskytnuté v konkrétnom štvrťroku sa zverejňujú po jeho skončení. Čiže údaje o úveroch za 2. štvrťrok sa zverejní až po jeho skončení, čo teda logicky znamená (a tomu zodpovedá vyššie uvedená právna úprava), že v zmluve uzavretom v 2. štvrťroku sa uvádza údaj zverejnený ako štatistický priemerný údaj za úvery v 1. štvrťroku. Namiesto toho, aby súd vychádzal z právnej úpravy, uvádza vlastné, vecne nepodložené a nesprávne domnienky.

Z prehľadu priemerných údajov vyplýva, že údaje za 1. štvrťrok sú vyhotovené podľa stavu ku dňu 31.03. 2013. Údaje za 2. štvrťrok 2013 boli vyhotovené ku dňu 30.06. 2013, čiže je objektívne nemožné, aby údaje určené ku dňu 30.06. 2013 boli v zmluve uzavretej pred týmto dátumom. Na základe uvedeného žalovaný napáda rozsudok č.k. 24Csp/45/2018 - 81 zo dňa 13.11. 2018 z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov a pre nesprávne právne posúdenie, teda podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietol. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

8. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznať trovy odvolacieho konania. K výzve súdu na vyjadrenie sa k podanému odvolaniu žalovaného voči rozsudku Okresného súdu Svidník, č.k. 24Csp/45/2018 - 81 zo dňa 13.11.2018 uvádzame: 1. Rozsudok súdu prvej inštancie považujeme za správny a dostatočne zdôvodnený. Rozhodnutie obsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, súd sa jasne a zrozumiteľným spôsobom zaoberal všetkými

spornými otázkami, ktoré dostatočne odôvodnil a správne vyhodnotil. Odvolacie dôvody žalovaného považujeme za nedôvodné a účelové. 2. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní poukazoval na to, že obvyklú výšku odplaty v danom období uviedol správne a táto bola 48,52 % a teda nebola podstatne prevýšená, nakoľko podľa súdnej praxe sa podstatné prevýšenie odplaty považuje navýšenia o 25-27 %, uvádzame, že z listinného dôkazu predloženého samotným žalovaným „Štandardné európske informácie“ vyplýva, že na poskytnutie úveru sa vyžadovalo uzavretie Dohody o zrážkach zo mzdy a nie je potom pravdivé tvrdenie žalovaného, že priemerná výška RPMN v danom období pre tento typ úveru bola 48,52 %, nakoľko v danom čase bola pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením (ktorým je podľa § 551 Občianskeho zákonníka aj Dohoda o zrážkach zo mzdy) priemerná výška RPMN len 28,20 %. 3. Máme za to, že zákon o SÚ nevyžaduje, aby podmienky, ktoré vyplývajú z ust. § 11 ods. 1, boli splnené kumulatívne pre vyslovenie záveru, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a stačí, ak zmluva neobsahuje len niektorú z uvedených náležitostí, aj keď súd prvej inštancie ako aj žalobca poukazovali na absenciu aj ďalších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. 4. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto veci považujeme za správne, súd správne vyhodnotil, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného, ktoré je povinný vrátiť žalobcovi a preto n a v r h u j e m e , aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Žalobca žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

9. Odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania verejným vyhlásením rozsudku (zverejnené na úradnej tabuli súdu) vyhlásil rozsudok po preskúmaní napadnutého rozsudku vo všetkých jeho výrokoch a tento rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 CSP a odvolanie žalovanej je neopodstatnené.

10. Je treba konštatovať, že dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len CSP) a odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1.7.2016 nepostupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti), ale už podľa tohto zákona. S poukazom na uplatnenú námietku nesprávneho právneho posúdenia je treba dodať, že o nesprávne právne posúdenie ide vtedy, ak súd použije nesprávnu normu na dané právne vzťahy, alebo síce použije správnu normu, avšak nesprávne túto právnu normu vyloží.

11. K naplneniu tohto odvolacieho dôvodu dôjde, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K neprávny procesným postupom možno zaradiť aj taký procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu CSP ale aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru (napr. III. ÚS209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS260/06, III. ÚS153/07).

12. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho

tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ustanovení ku predmetu konania.

14. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (úst. zák. č. 23/91 Zb.) a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 355 CSP), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 365 ods. 1 CSP, lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, nemôže sa dôvodne odvolať.

15. Odvolací k správnym dôvodom uvedeným v rozsudku súdu prvej inštancie dopĺňa, že z obsahu spisu bol preukázaná výška bezdôvodného obohatenia ako aj plnenie z neplatného právneho úkonu, čo spôsobilo vznik bezdôvodného obohatenia. Žalovaná poskytla úver vo výške 821,86 € a započítanie sumy na fiktívnu službu od žalovanej pre žalobcu, ktorá nikdy nebola poskytnutá spôsobilo, že ide o nekalú obchodnú prax žalovanej, celková suma bola ňou uhradená 1.584,46 €, keď žalobkyňa túto sumu musela uhradiť, a preto v súvislosti s neprijateľným poplatkom, úžernou odplatom úveru a tým, že je úver bezúročný a bez poplatkov, vzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej v prisúdenej výške 762,60 € ako aj s príslušenstvom od 10.5.2018 a l. výrok rozsudku súdu prvej inštancie hodnotí odvolací súd po odvolacom prieskume ako zákonný, správny a v súlade s ustálenou súdnou praxou. Je treba poukázať aj na ust. § 35 ods.2 Obč.zák. v spojení s § 53 ods.1 Obč.zák., účinného v čase uzavretie spotrebiteľskej zmluvy, z ktorých vyplýva, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach a zjavne sa to týka v neprospech spotrebiteľa. Neprijateľná zmluvná podmienka je taká, ktorá spôsobuje nerovnovážny stav vzhľadom na svoje ustanovenia, ktoré sú vadné a zahmlene vyjadrené stranou sporu, ktorá poskytuje úvery. Ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, pričom zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, vtedy neplatí, že ide o neprijateľné zmluvné podmienky. Podľa § 53 ods.5 Obč.zák. účinného v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné a v spojení s § 54 ods.1, 2 Obč.zák. zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemajú odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 3 ods.1 Obč.zák. pojednáva o výkone práva a povinnosti vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov, ktorý nesmie bez právneho zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi).

16. Ust. § 53 Obč.zák. sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné, avšak všetko ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa, a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou, vyjadruje sa snaha, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristúpil k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi (pozri aj rozsudok 8Cdo/114/2017 zo dňa 6.marca 2019).

17. Keďže žalovaná skutočne poskytla úver v inej výške a uplatnila prax pre žalobcu, ktorej nikdy nebola poskytnutá služba, ktorá bola zahrnutá do hodnoty úveru a fiktívna služba od žalovanej pre žalobkyňu nikdy nebola poskytnutá a tak narástla celková suma po nekalej obchodnej praxi 1.584,46 €, a preto ide o bezdôvodné obohatenie a správne bolo vyhovené žalobe, spomenuté uznesenia a rozsudky najvyššieho súdu v odvolaní žalovanej vychádzajú z iného skutkového stavu a na ne odvolací súd neprihliadal.

18. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 CSP a ďalej zdôrazňuje, že vyjadrenie k odvolaniu nepovažuje za účelné trovy vynaložené v odvolacom konaní žalobkyňou, preto nepriznal obom stranám trovy a žalovaná bola neúspešná ako odvolateľka.

19. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.